

inquietud

PUBLICACIÓ QUINZENAL D'ESQUERRA

Redacció: Plaça Bestiar, 15

Sortirà els dissabtes

Administració: J. Montaña, 70

Preu de subscripció: 2'50 pessetes semestre

Preu del número solt: 20 cèntims

1917-1930

Aquests dies s'ha entaulat una interessant polèmica entre els diaris catalans de Barcelona per tal d'escatir l'intervenció que els polítics de la Lliga varen tenir en el plantejament de la vaga general revolucionària de l'agost de 1917.

Aquesta polèmica ha vingut a tomb, perquè sembla que els dirigents del partit catalanista-monàrquic tiren encara als d'Acció Catalana unes certes concomitancies actuals amb els elements obreristes revolucionaris i els d'Acció Catalana recorden a la Lliga la seva actuació de l'any 1917, arran de l'Assemblea de Parlamentaris.

No està en el nostre ànim d'intervenir en aquesta discussió periodística, que no creiem al nostre abast; però ha estat per ella que ens ha vingut el record d'aquells dies, fèrvits i apassionats, de juliol i agost de 1917, hora única en l'història de les reivindicacions catalanes i en el destí de l'Estat espanyol, que des d'aquella data va donant tombs i més tombs per una franca davallada.

Pot establir-se, certament, un paral·lelisme entre aquells moments i els actuals; són dos cops en que l'opinió pública del nostre país es posa en peu i vibra d'entusiasme i s'encara amb el poder constituït per a demanar l'instauració efectiva del governament del poble pel poble.

El dia 19 de juliol de 1917, Barcelona era la capital d'Espanya. L'alcalde de la ciutat rebutjava el seu nomenament de R. O. per a convertir-se en el primer ciutadà barceloní i a Barcelona hi varen comparèixer els representants dels partits d'opinió de la Península per a constituir-se en Parlament, en un Parlament que representava el poble, i per aquest motiu era declarat facciós pel Govern-Policia de llavors.

Quants mals no s'haurien estalviat d'haver resultat certes les paraules que Melquiades Alvarez va adreçar-nos des

del balcó del Grand Hotel!... «Per damunt —digué— de les arbitrietats del Govern, ha triomfat, avui, la sobirania popular. Visca, doncs, la sobirania popular!»

Aquell moviment va fracassar —diuen— perquè hi mancà l'ajuda d'una determinada actitud passiva, però nosaltres creiem que hi mancà, demés, l'assistència d'una opinió pública espanyola. Catalunya era al seu lloc, com sempre, plantejant el seu problema, viu i latent; els obrers de totes les organitzacions, polítics i no polítics, estaven disposats a tot, també com sempre; hi havia demés, l'apoi de les esquerres espanyoles, des dels socialistes fins els reformistes, però llavors encara no hi era Espanya, l'Espanya ensofocada per tots els caciquismes, i sotmesa al jou del terrinent poderós i bandarra.

Avui, sortosament, les coses han canviat. Han estat una dura lliçó aquests anys transcorreguts des de 1917 fins a 1930, passant pel pistolisme, per Anual i per la primera dictadura.

Ara ja no pot dir-se que Catalunya s'aixeca contra Espanya, perquè el seu problema és comprès amb cordialitat i amb efusió per la resta de l'Estat espanyol. Tampoc pot dir-se que l'obrer es plega de braços per a implantar un comunisme, incompreensible per a la gent de la nostra raça. Cap dels fantasmes creats per a ús particular de la gent d'ordre, no fan por a ningú.

Ara és tota l'Espanya que pensa i treballa la que glateix perquè la sobirania popular sigui, de debó, un fet.

E. SARROCA

Allò que té importància, és que ens trobem sota una nova rauxa d'empressonaments governatius, com si aquesta fos la resposta a la campanya iniciada contra un sistema que és radicalment contrari als principis de justícia vera i de llibertat civil.

A. ROVIRA i VIRGILI

REVOLUCIÓ

Durant aquests dies de febre revolucionària ha vagat de sentir els disbarats més ben presentats i les poca-sottes més elementals.

Ha vagat d'oïr les estridències i demagògia dels uns i l'incrèdilitat excessiva dels altres. Els primers, exageren els esdeveniments amb unes ganes boges de que arribi "la nostra", i fan descripcions tan ben mesurades dels futurs camps de batalla, que no deixen un sol detall en oblit. Posseeixen tots els secrets d'organització i endevinen entre ratlles dels articles periodístics tots els tocs d'alerta i saben de les anades i vingudes dels prohoms les seves intencions. El neguit no els deixa viure tranquils, no dormen totes les hores que tenen son, i no mengen més que proclames i premsa. Estan sempre amb l'ai al cor i de qualsevol esdeveniment n'esperen el començament de la revolta. Saben que ha d'arribar i no els sorprendrà desprevintuts.

No així els segons, els panxa-contentos, que confien en la força del govern i dormen tranquils, o almenys ho donen a entendre. Aquests saben de bona tinta que han arribat «carros-escombres», que s'han repartit "estenebres" a la força pública i que davant d'estris d'aquesta naturalesa no hi ha ni ideals ni organitzacions que els plantin cara. Escolten les exposicions dels extremistes amb un somriure de llàstima i commiseració de perdona-vides, que fa enternir. Sols es dignen obrir la boca per a deixar anar frases com "...un pa que durés tant" i "... no l'emboliquis", sempre en un to paternalíssim.

Això és la cara i la creu del moment actual. Però la revolució, ara per ara, sols la fan uns: Els banquers i el govern.

V. PI